

Montalcinus.

Rome, 5 sept. 1553

Montalcinus was een monnik van de orde der franciskanen.

Met 11 andere personen moest hij zich voor de kardinalen verantwoordden wegens ketterij. Van de 11 aangeklaagden verloochenden 10 het geloof.

Montalcinus bleef volstandig getuigenis afleggen van de hoop, die in hem was.

Tenslotte werd hij veroordeeld, om verbrand te worden.

Met hem zou nog een ander dezelfde dood sterven, namelijk Perusinus, een zijdeweaver, die in het geheel niet geloofde aan een vagevuur, ook niet wilde weten van de aflaat of de pauselijke heiligheid, ja openlijk durfde zeggen, dat de paus volstrekt niet de stedehouder van Christus is, maar de antichrist in eigen persoon, en dat de kardinalen volkomen gelijken op de farizeën en Schriftgeleerden, en evenals dezen niets anders doen dan het volk met hun valse leer naar de eeuwige verdoemenis helpen.

Op 5 september gingen deze mannen, met vrolijke harten, naar de plaats der terechtstelling.

Perusinus werd het eerst gehangen; toen hij nu sterven ging, beval hij zijn ziel Gode en sprak: Heere, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen.

Hem volgde Montalcinus.

Toen deze op de gerichtplaats gekomen was, verzocht hij de beul, dat hij onverwijld met hem doen zou, hetgeen hem bevolen was, want toen hij Perusinus reeds zag hangen, voelde hij in zijn hart een zekere vrees opkomen. Doch hij vatte weer moed, en verzocht, dat men hem zou toestaan te spreken.

Toen het volk stil was, sprak hij de volgende woorden:

Eeuwige, almachtige God, mijn zonden zijn

voor Uw ogen zó groot, dat zij niet alleen deze tijdelijke dood van het lichaam, maar ook het eeuwig verderf van mijn ziel verdiend hebben.

En daar ik zie en weet, dat ik mij in het geheel niet op mijn eigen krachten, mijn gerechtigheid, of op mijn onreine, bezoedelde werken zou kunnen verlaten, zo kom ik tot U, niet steunende op mijn verdienste, maar, mij verlatende op Uw grondeloze genade en barmhartigheid, op al Uw beloften en op de verdienste van Uw eengeboren, zeer geliefde Zoon, onze Heere Jezus Christus, roep ik tot U en bid: Ontferm U over mij, vergeef mij mijn zonden en kom mij genadig te hulp!

Want ik weet, dat Gij geen lust hebt in de dood des goddeloze, maar daarin, dat hij zich bekeert en leve.

Zie, ik ben thans van alle menselijke bescherming en hulp ontbloot, en wend mij alleen tot U; Gij zijt mijn Rotssteen, Gij zijt mijn Rust, mijn Hoop en mijn Schild tegen al mijn vijanden, bekende en onbekende.

En ik houd mij gans verzekerd, wijl ik in geloof op deze Rots sta en aan deze sterke zuil mij vasthoud, dat noch verdrukking, noch benauwdheid, noch vervolging, noch gevaar, noch zwaard, noch enig schepsel mij zal kunnen scheiden van de liefde en hoop, die ik heb in U, Die Uw zeer geliefde Zoon in deze wereld gezonden hebt, om de zondaren zalig te maken, van welke ik de voornaamste ben.

Ik breng in deze mijn laatste ogenblikken voor U niet mijn goede werken, verdiensten of mijn gerechtigheid, maar daarentegen mijn zonde en overtredingen, opdat zij door het bloed van Uw Zoon bedekt en gewassen worden.

Ik begeer nu, dat alleen Christus mijn genoegdoening, verdienste en gerechtigheid zij.

Ik dank U ook, dat Gij maakt, dat mij dit mijn lijden en deze mijn dood veel aangener en zachter is, dewijl Gij wilt, dat ik om Uws Naams wil en om de algemene Christelijke kerk

deze marteling ondergaan zal.....

Toen zij dat hoorden, schreeuwden ze luide:
Wij zien dat deze monnik geheel en al ver-
stokt is.

Montalcinus echter sloeg zijn ogen op naar
de hemel en riep driemaal met luider stem:
JEZUS.

Terstond stiet de beul hem van de ladder en
hing hem zodoende op; daarna stak hij een
vuur onder hem aan.

oo00oo

LEVENDE WOORDEN

Wilt gij de mensen vroom maken, zeg dan:
U zijn uw zonden vergeven.

De zonden zijn aangeboren en wortelen in het
vlees, ze zijn niet als drek aan het kleed.

Wanneer gij zegt: hij heeft als een goed bur-
ger geleefd, hij zal dus in de hemel komen----
ja, in de goochelaarshemel zal hij komen.

Luther.

Wij hebben niet te doen met een dode Jezus,
wiens zaak WIJ zouden moeten bewaren; we
hebben te doen met een levende Christus,
die ONS moet staande houden, anders zijn we
verloren.

Hij komt zelf.

Van buiten met Zijn Woord; van binnen met
Zijn Geest.

H.F.K.

oo00oo